

[Alfred Jensen.]

noget til hinder for, at man et enkelt år lod være med at skele så stærkt efter et så stort overskud. Forholdet er jo det, at postvæsenet gennem mange år har givet overskud, og når man vil tage hensyn til de vanskeligheder, folk står overfor, den usikkerhed, der er på adskillige områder, så skulle det ikke være nødvendigt, at man absolut får overskud i år. Jeg vil dog tro, det ville være forsvarligt, at man løb risikoen for at få et underskud, al den stund der jo må være reserver at tære på af det overskud, der gennem årene er opsamlet på grund af den fremgangsmåde, man har anvendt ved fastlæggelsen af taksterne.

Der er en udtalelse i bemærkningerne, som giver mig anledning til nogle ord. Jeg ser f. eks., at man også anfører som begrundelse for forhøjelsen, at den kan blive nødvendig, hvis en udvidelse af ferien skal gennemføres for tjenestemændene i overensstemmelse med, hvad der er sket for arbejderne i det private erhvervsliv. Men man bemærker, at der ikke udtrykkeligt fastslås, at en sådan forlængelse af ferien vil finde sted. Der står: *såfremt* man skal overføre de samme regler for ferie til tjenestemændene, som er gældende for arbejderne efter det sidste forlig, vil udgifterne stige. Hvis man er indstillet på, at en sådan forlængelse skal gennemføres, ville det have været mere naturligt at fastslå: ved gennemførelsen af en sådan forlængelse af ferien vil udgifterne stige. Min gruppe er tilhænger af, at tjenestemændene skal have den samme forlængelse af ferien, som flyder af forliget mellem arbejdsgivere og arbejdere i dette forår. Vi er også tilhængere af, at de skal have en forlængelse af ferien allerede i indeværende år. Der er nemlig ingen grund til at vente, det kan udmærket gennemføres nu. Forøvrigt har vi den opfattelse, at der bør ydes en samlet ferie på 3 uger og ikke, som det hedder i forliget, en sommer- og en vinterferie.

Jeg synes, bemærkningerne er udtryk for, at man er klar over, hvor upopulære de forhøjelser, der foreslås, er ude i befolkningen. Man har faktisk støvet alle de argumenter op, som kunne tjene til at tale for eller forsvare en sådan forhøjelse af taksterne. Man henviser til taksternes højde i Norge og Sverige — som om det skulle være en begrundelse for takstforhøjelse herhjemme. Man bringer også prisniveauet i anvendelse, man kan sige naturligvis, for det er en kendt sag, at hver gang det drejer sig om at tage penge ud af folkets lomme, bruger man prisniveauets stigning

til retfærdiggørelse af en sådan udskrivning, men når det gælder den anden side og befolkningen kunne have fordel af at anvende prisniveauets stigning i en beregning, så er man straks tøvende. Dette gælder bl. a. ved skatteudskrivningen, idet man ikke har været villig til at forhøje forsørgerfradraget i forhold til det, prisniveauet er steget, siden vi fik skattelovene af 1922; prisniveauet er steget op imod 90 pct., men her mener man at en forhøjelse af forsørgerfradraget med 12—15 pct. er tilstrækkelig. Det er indlysende, at når man ikke vil anvende prisniveauet som begrundelse for goder til befolkningen, er det ganske ulogisk at anvende det, når det drejer sig om at plukke penge ud af lommen på fattige folk. Og det er det, her er tale om, for det bliver de fattige, der først og fremmest kommer til at betale.

Man kan også se det på de enkelte poster. På postanvisninger foreslås der en forhøjelse fra 25 til 30 øre for de laveste beløb, der sendes, hvorimod man ved de store beløb lader den bestående takst på de 70 øre fortsat være gældende. Og det er ikke den eneste forhøjelse, der kommer for de borgere, der skal sende småbeløb. Der er en forhøjelse, der er endda værre. Det er, at man sænker grænsen for den laveste takst fra 25 til 10 kr.; derved kommer personer, der skal sende beløb fra 10 til 25 kr., ud for en forhøjelse på 100 pct., nemlig fra 25 til 50 øre. Jeg vil tro, det er almindeligt erkendt, at de, der sender de store beløb, må være folk med store indkomster, som har råd til at betale, hvorimod den, der sender småbeløb, er den fattige mand, der har dårligst råd til at betale. Det er derfor urimeligt at foretage beregninger af denne art.

Vi har ved tidligere lejlighed vendt os imod en forhøjelse af avisporto. Jeg skal ikke føje yderligere argumenter til det, der er fremført fra anden side imod denne forhøjelse. Vi finder det ganske urimeligt, at man nu, da vor presse kæmper med store vanskeligheder, vil forværre stillingen for bladene yderligere. Mange af dem døjer med at klare sig nu, hvorledes vil det så ikke blive fremefter?

Alt i alt vil jeg sige, at den kommunistiske gruppe ikke kan gå med til at lægge større byrder på befolkningen, end der allerede er lagt. Vi har som følge af unndlades-synder fra rigsdagens side i den sidste uge allerede fået prisforhøjelser nok i indeværende uge. Det, der er brug for nu, er, at man i det mindste fastholder de priser, der er gældende, men man burde faktisk